

fulgt mit Partis Forslag i 1892—93, vilde vi vist næppe være komne i den Situation, hvori vi nu ere, og hvor det viser sig, at der er Vanskelighed ved at faa adskillige Jordemoderpladser besatte. Man kan dog ikke undre sig over, at Forholdene ere saaledes, naar man ser hen til de urimelig ringe Vilkaar, der bydes Jordemødrene som Vederlag for deres Gerning. Man maa jo kunne forstaa, at en Virksomhed, der kræver en saadan Uddannelse som denne, ogsaa med Nødvendighed kræver et anstændigt Vederlag. Jeg er overbevist om, at alle anse det nuværende Vederlag for urimeligt lavt. Der er derfor god Grund for Lovgivningsmagten til at søge dette Forhold ændret, og jeg vil ligesom den ærede Forespørger udtale Haabet om, at den højtærede Minister vil tage Spørgsmaalet under Overvejelse og stille Ændringer til Loven af 1893, saaledes at i hvert Tilfælde den første Løn kan blive forhøjet.

Sonne: Jeg har kun et Par Bemærkninger at fremføre i Anledning af den højtærede Ministers sidste Tilsvar. Jeg har ogsaa liggende for mig en Oversigt over Amternes Erklæringer, og i Henhold til denne tillader jeg mig at hævde Korrektheden af, at der som nys anført er 6 af Amtene, som ønske Maksimalgrænsen opretholdt, medens der er 8, som ønske Tilladelse til i enkelte Tilfælde at overskride den. Der er altsaa et Flertal derfor i Amsraadene. Den højtærede Minister hævdede, at Sagen hviler hos disse og at der derfor ikke er Anledning for ham til at søge gennemført Ændringer i den nugældende Lov, og den højtærede Minister hævdede saa endvidere, at jeg ikke før havde nedlagt Indsigelse mod, at det var Amsraadenes Pligt at ordne den foreliggende Sag. Jeg nedlagde imidlertid netop en Indsigelse mod den Opfattelse, at Amsraadene bør henvises til gennem Dispensationer at normere tilstrækkelig Lønning for Jordemødrene. Jeg tillod mig at hævde, at det er Regeringen og Rigsdagen, der vedtage Love, og at in casu Amsraadene ere i deres gode Ret, naar de holde sig indenfor de i Loven afstukne Grænser. Det undrer mig noget, at den højtærede Minister her er saa næn-

som overfor Amsraadene og bange for at paalægge dem større Byrder. Det ser ellers ikke ud til, at man er saa ængstelig for at paalægge Kommunerne, saavel Sogne- som Amtskommunerne, betydelige ny Udgifter. I saa Henseende skal jeg henvise til, at vi i Fjor vedtog en Lov, hvori vi paabyrdede Sognekommunerne Renholdelsen af Skolerne, en Lovforanstaltning, som medførte en Udgift af vel omkring $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarligt for Kommunerne, og som man der vist er alt andet end glad for. Iøvrigt har jeg kun at beklage den højtærede Ministers afvisende Holdning. Der synes efter den højtærede Ministers Udtalelser kun at være levnet et ringe Haab om, at den Forespørgsel, jeg har tilladt mig at stille, vil føre til et positivt Resultat. For mig staa der saa kun tilbage at haabe og ønske, at Stemningen for denne Sag, saavel indenfor Rigsdagen som udenfor denne, maa vokse sig saa stærk, at der derigennem kan banes Vej for en Virkeliggørelse af de efter min Opfattelse saare beskedne Ønsker, for hvilke jeg ved denne Lejlighed har tilladt mig at fungere som Talsmand.

Stilling: Jeg tror, at der hos alle Parter her paa Rigsdagen er Stemning for at gøre noget i den af den ærede Forespørger antydende Retning. Fra Købstæderne have vi jævnlig hørt Klager over Jordemødrenes meget uheldige Kaar. Naar den højtærede Minister nu imidlertid stiller sig saa temmelig afvisende lige overfor denne Sag, maa det jo være paa Grund af, at der i saa mange Retninger stilles Krav til Staten. Den højtærede Minister var ogsaa ængstelig for at røre ved det kommunale Selvstyre. I den Retning vil jeg dog sige, at det kommunale Selvstyre i hvert Fald ikke vilde have noget imod at faa et Tilskud. Ved den nye Lov er der jo fastsat fri Jordemoderhjælp i langt større Udstrækning end tidligere, som Følge deraf maa Købstadskommunerne ogsaa yde større Bidrag til Jordemødrene end tidligere, og det er derfor, kunde man maaske sige, et billigt Krav, at Staten træder hjælpende til. Det, som den højtærede Minister dog i alt Fald kunde hjælpe med til, var, at de uforholdsmæssig lave Takster bleve noget forhøjede, det vilde jo ikke